

Deja so že v teku in se gradi krajevno omrežje za Spuhijo, Zabovce, Markovce in Novo vas, kjer bo — če ne bo kakšnih posebnih ovir — o Božiču že zasvetila električna luč. Vzoredno s tem se vršijo že predpriprave za elektrifikacijo vasi Bukovci, Stojinci in Muretinci na eni strani, dočim je odbor za elektrifikacijo okoliša Ptujška gora, Sv. Lovrenc na Dravskem polju, Majšperk in Cirkovce na svoji zadnji seji sklenil, da skupno z Zadružno elektrarno v Ptujju prične z uspešnim delom, tako da bodo tudi ti kraji prišli do prepotrebne električne luči.

Zeleti je, da se vzdramijo še ostali kraji, ki so v bližini navedenih, kar jim bo samo v korist. S pomočjo odločujočih činiteljev se bo ljudstvo, ki bo imelo za to voljo, vsekakor lahko okoristilo s to veliko gospodarsko dobrino, ki bo poleg luči lahko nudila kmečkim gospodarjem še potrebno pogonsko silo za razne kmetijske stroje, kot mlatilnice, slamo-reznice itd. Električna napeljava je torej v veliko korist vsemu prebivalstvu ne samo kot razsvetljava, ampak tudi v korist kmečkemu gospodarstvu kot takemu. Onim, ki so to vprašanje spravili z mrtve točke, pa lahko izrečemo priznanje za njihovo uspešno delo, ki, kakor izgleda, rodi dobre sadove.

Po svetu

Naseljevanje in izseljevanje na Poljskem. Na bivšem poljskem Poznanjskem je bilo v zadnjih desetih mesecih na novo naseljenih 22.000 nemških rodbin s kakimi 250.000 družinskimi člani. Kot prvi so prišli v poštev za naselitev izseljenci iz baltičkih držav in iz Volnije. Tudi preseljenci iz Besarabije bodo deloma naseljeni v teh predelih. Glavno množico naseljenecv pa bodo tvorili po končani vojni bojovníki s fronte in je zanje prihranjeno veliko število kmetij, obrtnih obratov in hiš. Tretja skupina, ki bo tudi po vojni zasedla izpraznjena mesta, bodo kmetovalci iz stare Nemčije in njihovi sinovi, ki so služili na fronti. Župa Warthegau (doseđanja Poznanjska) je letos odvedla v zaloge rajha 700.000 ton žita in 100.000 ton jedilnega in industrijskega krompirja. Isto področje še letos proizvaja osminko vse potrebe sladkorja za vso Nemčijo. Prihodnje leto bodo ti kraji zalagali s čebulo vso Nemčijo. Zlasti okolica Kutna se je izkazala kot izvrstno zemljišče za gojitev čebule. Doslej je zaseden samo manjši del onih 275.000 posestev, s katerih so se umaknili Poljaki in napravili prostor nemškim naseljenecem. V ostalem še niso vsa posestva primerno preurejena, da bi sprejela nemške koloniste.

Ali Vam je vseeno, če ima Vaš sosed slab ali protiverski časopis? Da se njegovi otroci zastrupljajo s čitanjem opolzkih podlistkov?

Nekatere hiše so še razrušene, druga posestva nimajo dovolj orodja ali živine, za kar pa skrbe posebni preseliteljni uradi, ki popravljajo hiše ter dele med nove naseljence orodje in živino. Prejšnji lastniki teh posestev so bili poslani dalje na vzhod, kjer jim je generalni guverner odkazal prebivališča.

Katoliška delavska organizacija v Ameriki. Katoliški Amerikanci razumejo duh in potrebe časa. Proti totalitarizmu (celotnostnemu) nekrščanstvu, ki ga zastopa marksizem in komunizem, hočejo postaviti totalitarizem (celotnost) katoliških načel. V to svrhu so ustanovili Ameriško delavsko zvezo, ki ji je namen, da bi gojila in ohranila pri delavstvu katoliška življenjska načela. Prvi občni zbor, ki je bil v Clevelandu (v Zedinjenih državah), je bil prav dobro obiskan. Izjavil je, da stoji katoliško delavstvo Amerike na stališču, ki sta ga začrtala papeža Leon XIII. in Pij XI. v svojih znanih socialnih okrožnicah (»Rerum novarum« in »Quadragesimo anno«). Ustanovitev Katoliške delavske zveze je vzbudila v Ameriki veliko pozornost, kakor je pred nekaj leti bila deležna splošne pozornosti ustanovitev Legije dostojnosti, ki se bori zoper nedostojno književnost in zoper slab film, ki

kviri ljudstvo in predvsem mladino. Legija dostojnosti je dosegla že mnogo velikih uspehov. Tudi od Katoliške ameriške delavske zveze pričakuje dobro misleča Amerika, da bo zajela val protikrščanskega in protidomovinskega marksizma in komunizma ter da bo z razširjevanjem krščanskih moralnih in socialnih načel in s propagando domovinskih kreposti mnogo prispevala k utrditvi osnov družabne in državne skupnosti.

Svetišče avtomobilistov. Avtomobilisti imajo svojega patrona, in ta je sv. Kristofor. Temu svojemu patronu v čast so italijanski avtomobilisti s prispevki iz vse države sezidali prelepo cerkev na Montemaggiore (Veliki gori) med mestoma Bolonja in Modena. Na praznik sv. Kristofora, 28. julija, je bila v tej cerkvi svečana služba božja, ki so se je udeležili zastopniki vojaške oblasti. Avtomobilska društva severne Italije so ob tej priliki poklonila kot zaobljubljeni dar za svoje padle tovariše 13 velikih kovanih železnih lestencev.

Merilo za razdaljo — rožni venec. Neki misijonar, ki je deloval v Afriki, je po svojem povratku v domovino pripovedoval razne zanimivosti iz katoliških misijonov v Afriki. Ko je bival v neki vasi, kjer je stanovalo mnogo črncev katoliške vere, je nekega dne stavil ljudem vprašanje: »Koliko hoda je do sosednje vasi?« Katoliški črnci so mu odgovorili: »Dva rožna venca in pol.« Ti katoliški črnci imajo namreč lepo navado, da med hojo molijo rožni venec.

Ne gre samo za zmago orožja, ampak — miselnosti!

Vpliv Anglije po propasti Španije

Odkar je Španija izgubila svojo moč na morjih, posebno pa še po Napoleonovemu padcu, je vpliv Velike Britanije rastle in bila je dolgo vrsto desetletij vodilna in odločujoča sila v vsej svetovni politiki. Kadar koli je šlo, na katerem koli delu sveta že za kake večje zadeve, ki so se tikale svetovne splošnosti, vsikdar je imela Velika Britanija svoje prste zraven in njena beseda je odločevala, včasih neposredno, včasih posredno iz ozadja, izza kulis. Njen vpliv je odločeval v Aziji, v Afriki, v Evropi in tudi v obeh Amerikah se je poznal njen mogočni vpliv.

Liberalizem na smrtni postelji

Po zadnji svetovni vojni sta imeli Anglija in Francija zopet kot glavni zmagovalki odločujočo besedo. Svetovno gospodarstvo in vsa svetovna politika se je gibala v znamenju

anglo-francoske politike in po volji gospodov v Londonu in Parizu, ki so menda mislili, da sta njihova moč in vpliv tako močna in tako utrjena, da se ni bati najmanj za celo stoletje kake večje spremembe v tem oziru. Da so se v teh računih silno motili, kažejo dogodki zadnjih dveh let. Ti dogodki kažejo, da razni državniki lahko nadzirajo javno mnenje nekaj časa, lahko narekujejo gospodarstvu nekaj časa, lahko velevajo to in ono, toda ne morejo pa zajeziti pot raznim miselnostim, četudi to poskušajo. V svetovnem gospodarstvu je bilo in je še nekaj narobe. Gospodarski liberalizem, ki je skupinam in posameznikom dajal tisto liberalno miselnost, da je vsak človek svoboden in da počenja, kar hoče, ne oziraje se na to, kako se godi njegovemu bližnjemu, je posameznika in skupine vodil na pota ogabne sebičnosti, na katerih je vsak mislil, da lahko brezbrizno hodi, skr'i le za

»Na mezgu?«

»Da. Saj ste mi vi svetovali.«

»Na enem mezgu?«

Marija je začudeno gledala Robina. Zadnjega vprašanja ni razumela. Ali naj na dveh mezgih jezdi?

Robin je takoj dal pojasnilo, ko je vprašal:

»Ničesar ne boste vzeli s seboj?«

»Hvala, nočem moškega spremstva!«

Robin je zardel.

»Oprostite, nisem mislil na to,« je zajecjal. »Jaz samo pozimi dobim dopust. Toda vodo, hrano, šotor, odeje morate vzeti s seboj. V ta namen potrebujete močnega tovernega konja ali več mezgov.«

Marija je hvaležno pogledala poštarja.

»Hvala lepa za pozornost! Ravnala se bom po vaših nasvetih. Z Bogom!«

Ko je že odprla vrata, jo je Robin spet zadržal:

»Gospodična, ne smete izvesti svojega načrta! V gotovo smrt drvite! In jaz bedak sem vam še nasvete dajal! Na Oblačno goro smete iti samo v spremstvu izbranih, izkušenih mož!«

»To je izključeno!« je odločno odgovorila Marija. »Sicer pa za spremstvo niti nimam denarja. Ne delajte si skrbi, jaz se ne bojim.«

Robin je nekaj časa strmel za odhajajočo Marijo, potem pa se je vrnil v urad.

Kmalu je vstopil skrbno oblečen gospod. Prosil je poštarja, naj mu zamenja angleške funte za dolarje.

»Ali ste videli damo, ki je malo prej odšla?« je vprašal Robin.

»Damo?« je raztreseno vprašal gospod. »Katero damo? ... A, tisto mlado dekle! ... Zakaj vprašate?«

»Na Oblačno goro hoče iti.«

Tujčeve oči so se zasvetile.

»Po kaj?«

»Gorskega samotarja gre iskat. Ga poznate?«

»Ne. Zdaj sem prvič v teh krajih. Kaj je posebnega na tem samotarju?«

»Ne vem. Tudi drugi ne vedo.«

»Kdo bo spremljal damo na goro?«

»Nič! Sama bo šla. Prvotno je hotela iti celo brez tovernega konja ... Škode zanjo! Gotovi smrti drvi naproti ...«

»Se bo že vrnila,« je smehljaje odvrnil tujec in se poslovil.

Zunaj je zajahal in naglo odjezdil. Za njim se je dvignil gost oblak prahu.

Tujec je bil Roger Asplet. Zadovoljno se je smejal, ker je tako lahko dosegel svoj namen. Ni izpraševal, pa je vendar za vse doznal.

davno iztaknil v vasi Furuiki, v prefekturi Hyogo, neko družino, ki je brez dvoma največja na Japonskem. Poglavar družine Hairoemon Hattori je star 100 let. Njegova žena Tome Hattori pa ima 90 let. V hiši teh dveh prebiva — po stari japonski šegi — še 61 letni najstarejši sin Tarokih Hattori s svojo ženo Kane. Ta zakonska dvojica ima 5 otrok, sina in 4 hčere. Sin Jaji Hattori, ki ima 31 let, je oče 3 otrok, ki pripadajo torej že četrtemu rodu. Stari Hattori ima tedaj 48 pravnukov. Koliko je pa vseh članov družine, vsi pa otrok, vnukov in žena, pa sploh še niso dogledali. Še bolj važno kot je število članov te družine, je pa to, da v poslednjih 50 letih — torej v pol stoletju! — ni še nihče